

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Hargaša a sudkýň JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jany Baricovej v právnej veci žalobcu **M. M.**, bytom v D.T. č. X. zastúpeného *JUDr. J.S., advokátkou, so sídlom v V., M. X.* proti žalovanému **M.** so sídlom v B., P. X. o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. : KM-136/PK-2005 zo dňa 3. októbra 2005 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 13/06-39 zo dňa 24. januára 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 13/06-39 zo dňa 24. januára 2007 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. : KM-136/PK-2005 zo dňa 3. októbra 2005, ktorým bol potvrdený prvostupňový Personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 363 zo dňa 12. júla 2005 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe, príslušníkov Policajného zboru Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej

republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“). Dôvodom prepustenia žalobcu bolo porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom tým, že nebol čestným a disciplinovaným policajtom Policajného zboru, keď osobné motorové vozidlo viedol pod vplyvom alkoholu, čím hrubým spôsobom porušil § 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, ako aj základné povinnosti policajta upravené v § 48 ods. 3 písm. g/, h/, n/ zákona o štátnej službe.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca pri vzniku služobného pomeru policajta zložil služobnú prísahu, v ktorej okrem iného sľúbil, že bude čestný, statočný a disciplinovaný, pričom pod služobnou disciplínou zákon o štátnej službe rozumie dôsledné plnenie povinnosti ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených. Svedomité, riadne a včasné plnenie úloh uložených uvedenými normami patrí aj medzi základné povinnosti policajta (§ 48 ods. 1 písm. a/ zákona o štátnej službe). Poukázal na to, že Rozkazom Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003 zo dňa 14. mája 2003 bolo výslovne ustanovené, že vedenie vozidla v čase služby alebo mimo služby pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok sa bude považovať za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom. Tento rozkaz bol oboznámený všetkým policajtom vrátane žalobcu, a preto mal krajský súd za to, že žalobca vedel, prípadne mal vedieť, že ak sa kedykoľvek zistí, že riadi motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, bude u neho naplnený dôvod pre prepustenie zo štátnej služby podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe. Krajský súd ďalej uviedol, že prvostupňový správny orgán zákonným a technicky nespochybniteľným spôsobom zistil, že žalobca dňa 18. júna 2005 riadil motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu, ktorého koncentrácia v krvi žalobcu zistená dychovou skúškou bezprostredne po zastavení vozidla bola 0,44 Mg/l. Prítomnosť alkoholu v krvi žalobcu uvedenej (nie malej) koncentrácií bola potvrdená aj dvoma opakovanými dychovými skúškami. Podľa názoru krajského súdu vychádzajúcim aj zo znaleckého posudku znalca MUDr. M.I., ktorý bol vypracovaný na účely priestupkového konania, je prakticky vylúčené, aby uvedené množstvo alkoholu v krvi bolo následkom požitia kvapiek T. A., ako to tvrdil žalobca, aj to po prvýkrát až v rozklade proti personálnemu rozkazu. Podľa vyjadrenia znalca aj pri jednorazovom požití najväčšieho

voľnopredajného balenia prípravku T. A. nemohol mať žalobca v krvi takú koncentráciu alkoholu, aká bola u neho zistená pri kontrole dňa 18. júna 2005 o cca 00.45 hod. Z uvedených dôvodov uzavrel, že správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom, keď vyhodnotili obranu žalobcu ako účelovú a zavádzajúcu a jeho konanie posúdili ako obzvlášť závažné porušenie služobnej prísahy a služobných povinností, ktoré za zistených okolností odôvodňovali záver, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. O trovách konania rozhodol krajský súd s poukazom na ustanovenie § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal s ohľadom na jeho neúspech v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na nové konanie, nakoľko došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP. Namietal, že krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie, a taktiež neprihliadol na všetky skutočnosti, ktoré vyšli najavo, na ktoré žalobca poukazoval, a ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. S poukazom na Usmernenie MV, sekcie personálnych a sociálnych činností, č. p. SPC-625/1-2005 namietal, že žalovaný nerešpektoval ani jedno z podmienok, ktorými sám ustanovil postup pri prepúšťaní zo služobného pomeru, a krajský súd toto nezobral do úvahy a predloženým dôkazom sa nezaoberal. Pokiaľ išlo o porušenie prísahy zvlášť hrubým spôsobom, žalobca konštatoval, že krajský súd postavil svoje rozhodnutie na Rozkaze Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003 zo dňa 14. mája 2003. Podľa názoru žalobcu vymedzenie porušenia prísahy zvlášť hrubým spôsobom zakladajúce prepustenie zo služobného pomeru nie je v súlade s princípmi demokratického súdnictva, nakoľko by zakladalo tzv. princíp kolektívnej viny, čo zákon nepripúšťa. Bol tiež názoru, že nie každé požitie alkoholického nápoja resp. vedenie motorového vozidla pod vplyvom alkoholu a požitie alkoholického nápoja policajtom na pracovisku musí nutne znamenať porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom. Zdôraznil, že citovaný rozkaz ministra vnútra je len interným predpisom, a nie je všeobecne záväznou normou, ktorá by automaticky riešila zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy v spojení s okamžitým prepustením zo služobného pomeru. Ďalej vytkol krajskému súdu, že sa nevysporiadal s okolnosťami daného prípadu, s intenzitou porušenia, ani s otázkou, že potrestanie by malo mať nielen represívny, ale aj výchovný charakter. Žalobca mal za to, že z hľadiska právneho a nie z hľadiska spoločenských potrieb intenzita porušenia služobnej prísahy v konkrétnom prípade nebola tak závažná, aby zakladala bez ďalšieho priamo prepustenie zo služobného pomeru. Krajský súd nevzal podľa neho do úvahy ani to, že sa jedná o mladého človeka, u ktorého už samotné prejednanie veci bolo trestom, že príde o zamestnanie, ktoré chcel vykonávať po

celý svoj produktívny vek. Namietal, že krajský súd sa nevysporiadal dostatočným spôsobom s dôvodom, prečo mal žalobca pozitívnu dychovú skúšku, nakoľko žalobca tvrdil, že to bolo z dôvodu požitia liečiva, ktoré obsahuje alkohol a žiadnym dôkazom nebol preukázaný opak. Na záver zhrnul, že zo strany žalovaného nebola daná žalobcovi možnosť vykonať navrhované dôkazy, ktoré mali podstatný vplyv na posúdenie veci, nebol zistený úplne skutkový stav a došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, ktoré spočíva v tom, že súd sa nevysporiadal so všetkými námietkami žalobcu v podanej žalobe a v jeho vyjadreniach.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny potvrdiť nepovažujúc námietky žalobcu uvedené v odvolaní za dôvodné a právne relevantné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) na odvolacom pojednávaní nariadenom podľa § 214 ods. 1 OSP § 246c ods. 1 vety prvej OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej službe občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prisahu, ktorá znie: "Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!".

Podľa § 48 ods. 3 písm. g/, h/, n/ zákona o štátnej službe policajt je povinný : v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu, plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov

V zmysle § 192 ods. 1 písm. e/ zákona o štátnej službe policajnt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného krajským súdom a zo zhora uvedených zákonných ustanovení a zásad, odvolací súd v súlade s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že námietky žalobcu neobstoja.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že na policajný zbor sú kladené vyššie nároky na jeho činnosť nielen počas priameho výkonu služby, ale aj mimo nej. Spoločenským záujmom je chrániť policajným zborom, ale aj klásť vyššie nároky na činnosť jeho príslušníkov, čo sa premietlo aj do internej právnej normy vydanéj žalovaným.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku, námietky žalobcu vznesené v žalobe podrobne vyhodnotil a aj správne právne posúdil, preto sa odvolací súd s rozhodnutím krajského súdu v plnom rozsahu stotožnil a nepovažuje za potrebné nič na ňom meniť ani dopĺňať.

Takto potom Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalovaného vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené a stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným i v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré zároveň poukazuje, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 OSP a poukazom na § 250ja ods. 4 veta druhá OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP s poukazom na § 246c veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca nemal v odvolacom konaní úspech a žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave, dňa 23. januára 2008

JUDr. Jozef Hargaš
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

